

МИЗИЯ

ДВУСЕДМИЧЕНЪ ЛИСТЪ

АБОНАМЕНТЪ ПОЛУГОДИШЕНЪ 20 ЛВ.

ЗА ОБЯВИ СЕ ПЛАЩА:

Първа публикация на см.² 1-20 лв.
Всѣка слѣдваща на см.² 1— лв.

ОТДѢЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Всичко се изпраща:
Редакция „МИЗИЯ“ — Плѣвень.

Година I, брой 4.

Редактира комитетъ

Плѣвень, 20 май 1922 год.

ЗА УНИВЕРСИТЕТА

Университетътъ е затворенъ. Фарътъ на просвѣтата и свѣтлината — угасенъ. Гордостта, националната гордостъ на българина въ лицето на своя университетъ е зацапана отъ мръсни ржѣ.

Вече два мѣсеца откакъ вратата му сж закрити, източникътъ отъ кждѣто нашитѣ млади сили черпѣха наука — прѣсушенъ. Два мѣсеца, какъ се води борбата, борба за свѣтлина и просвѣта, срѣщу невѣжеството и мрака. Нѣмаше българинъ въ страната ни, който да не милѣеше за свещенната сграда на науката, който да не изказа справедливия си протестъ отъ възмущение, нѣмаше кжтъ на земята, кждѣто се намираха българи, които, узнали за посегателството, да не изпратиха протеста си и подканятъ за борба, но тѣ останаха глухи и слѣпи прѣдъ извършеното злодѣяние, и съ това се записа най-тъмната страница въ нашата кратка културна история.

Борбата се води и се води съ достоинство. Отруденитѣ ни професори, оставени при най-непоносими условия, изнасятъ борбата съ твърдостъ и понасятъ всичкитѣ лишения въ името на най-вишето постигнато отъ човѣка, въ името на онази култура, на онази чиста наука, която човѣшкиятъ разумъ е освѣтилъ прѣзъ вѣковетѣ, на която никой срѣдно-новѣковенъ тиранинъ не дрѣзна да посѣгне, като закрие вратата на най-свѣтлата сграда — университета.

Тази борба се води и отъ студентитѣ, които съ всички сили отстояватъ правото на съществуване на единствения ни университетъ, единственъ свѣтликъ създаденъ съ усилията на цѣло поколение и днесъ затворенъ!

За да намѣрятъ сили въ себе си и прѣодолятъ трудната борба, като излѣзатъ съ блѣскава побѣда, необходимо е, поне въ този моментъ, студентитѣ да се явятъ сплотени като единъ. Нека забравятъ партийнитѣ си различия и дразги, а като студенти — и само като такива — продължатъ съ по-голѣма сила борбата за извоювание на своитѣ права. Разкжсани и изгубени въ отдѣлнитѣ партии, студентитѣ ще замѣглятъ блѣсъка на смѣлия походъ на свѣтлината срѣщу мрака и отъ една достойна за уважение борба за запазване автономията на науката и разума, университетскиятъ въпросъ ще издребнѣе до положението на груба партизанска борба, използвана съ котерийни цѣли.

Борбата не е свършена. [Гласътъ на народа за опомняне прѣдъ пакостнитѣ рѣшения не помогна. Тѣзи, които не чува възмущението на обществото, сега трѣбва да изпитатъ негодуванието му, което ще се излѣе въ борба смѣла и безпощадна срѣщу по-

ОТШЕЛНИКЪ

Дѣте, не се притискай въ менъ!
Не виждашъ ли, че съмъ сломенъ?
Умрѣха въ менъ мечти младежки,
а вмѣсто тѣхъ скърби човѣшки
изпълнятъ болно ми сърце.
Тѣзъ, треперящитѣ ржѣ,
не сж за тебъ, дѣвойко млада;
не е за тебъ душа, що страда.
Иди търси сърца по-млади —
въвъ тѣхъ за тебе сж наслади.
Живѣй, лудувай, пѣй, люби,
дордѣ жестокиятъ борби
отровятъ и на тебъ душата,
и на мечтитѣ ти крилата
докато почувствашъ изморени
и отъ живота лютъ смразени.
Иди, опивай се отъ сладостъ,
докато извѣхне твоята младостъ.
Тогазъ . . . сѣтъ се ти за менъ
и знай, че тука азъ засмѣнъ
ще те посрѣщна въвъ лѣса,
ще милвамъ твоята коса,
въ гаснѣющитѣ ти очи
ще видя скрѣбъ, що въ менъ бучи —
тогава тихичко ний двама
ще пѣемъ тжжна, тжжна гама.

И. Ф.

кушителитѣ на свещенната сграда на културата, ще се излѣе въ война за възтѣржествуване на правдата и истината.

Цѣлото общество днесъ добръ знае отъ разискванията, които станаха въ Народното събрание, какъ се породил конфликтъ съ университета и защо се затвори той. Потѣпквайки неотемлимитѣ му права, отнимайки неговата автономия и свобода, безъ която е немислимо съществуването и развитието му, тѣ го удушиха, изгасиха свѣтлината за да се види още по-добръ тъмнината, която само бухалитѣ търсятъ и въ която само могатъ да живѣятъ.

И тази тъмна страница, засѣнчаща смѣлия полетъ на свободната българска мисълъ и култура, ще трѣбва да се изличи съ нови и смѣли дѣйствия, които да накаратъ неспособнитѣ да разбиратъ, да разбератъ направенитѣ неправди спрѣмо университета и отворятъ наново вратата му за младитѣ сили — бждащето на България.

12 май 1922.

Б. П. Любомировъ

МЛАДЕЖКОТО ЧЕТИВО

Какво и какъ четатъ дѣцата и юношитѣ днесъ? На този въпросъ ние често сме си отговаряли поне вжтрѣшно, сами за себе си, и, въпрѣки че отговорътъ е бивалъ тѣжънъ, даже сраменъ, ние нехайно сме си омивали рѣцѣтъ съ едно прѣнебрѣжително: „да правятъ, каквото искатъ — за главата имъ е!“ Или: пѣкъ, забравили нашето дѣтство и и юношество, самодоволно си казваме: „ехъ, едно врѣме младитѣ бѣха по-добри“, — и въздишахме за нѣкогашната златна младежъ, покорната, любознателната, разумната златна младежъ, която четѣше полезни книги, уважавахе старитѣ хора, работѣше усърдно за обогатяване на своята чиста отъ користи и страсти глава.

Така, невзели подъ внимание причинитѣ, които извадиха и млади и стари отъ добрия нѣкогашенъ пѣтъ, ние хвърляме вината върху тѣзи невинни дѣца и младежи и се задоволяваме съ единъ строгъ свѣтъ: „Гледай си учебницитѣ само!“ Разбира се, когато казваме това, ние ни най-малко знаемъ, колко днешнитѣ учебници сѣ сухи и неотговарящи на крѣжката млада душа, която желае всичко да ѝ бжде прѣдадено въ привлекателна форма, а не въ строги, неразбираеми догми, които учителитѣ сѣ задължени, често противъ волята си, да втѣлпаватъ на своитѣ възпитаници.

Дѣтето, юношѣтъ, узрѣващиятъ младежъ, възрастниятъ — всички трѣбва да четатъ. У насъ, където говоримиятъ, така нареченъ сѣмеенъ езикъ е много грубъ, където половината отъ думитѣ на бащитѣ ни сѣ ругатни, а на майкитѣ ни — празни прѣдразсѣдѣци и клевети, у насъ най-вече е нужно да дадемъ на дѣцата едно здраво, чисто отъ грубостъ, чисто отъ дребнавостъ четиво.

Не трѣбва да се забравя голѣмата отговорност на този, който дава първитѣ прочѣтни книги въ рѣцѣтъ на дѣтето, защото първитѣ литературни впечатления сѣ толкова силни, че често даватъ насока за прѣзъ цѣлия животъ. За щастие, въ България се издаватъ нѣколко много добри дѣтски списания, които съ достоинство изпълняватъ прѣдпоставената си цѣль. Такива сѣ „Свѣтулка“, „Дѣтска радостъ“, „Дѣтска почивка“, юношеското списание „Картинна галерия“ и др., списвани отъ добри познати съ живота на дѣтето писатели.

Чували ли сте радостнитѣ чуруликания на малкитѣ птички въ гнѣздото, когато надъ тѣхъ се доближи майка имъ съ мушичка въ човката? Такава и още по-голѣма радостъ изпитватъ дѣцата, когато видятъ пощенския раздавачъ, който имъ носи любимото тѣхно списание. Обаче, въпрѣки нищожната цѣна на тѣзи хубави списания, само малко родители сѣ абонирали своитѣ дѣца поне за едно отъ тѣхъ. Още по-малко сѣ ония бащи, които купуватъ други дѣтски книжки, изпълнени съ вълшебни приказки, така близки до младата впечатлителна душа и изпѣстрени съ леки, но все пакъ твърди художествени илюстрации. По този начинъ родителитѣ още отъ рано изгубватъ диритѣ на своитѣ дѣца, мислейки, че училището е длъжно да се грижи за тѣхъ. А какво е днесъ училището, съ своитѣ учители — сѣнки, чиято единствена мисль е, какъ да се нахранятъ и облекатъ съ цинично похвърлената имъ мизерна заплата? Вмѣсто родителитѣ да направляватъ дѣцата си, като слѣдъ дѣтскитѣ стихотворения и поучителни разказчета, ги прѣведатъ прѣзъ вълшебния свѣтъ на гримовитѣ приказки, а

послѣ прѣзъ увлекателнитѣ романи на Майнъ-Ридъ, вмѣсто да ги научатъ да обичатъ своето, чрѣзъ прочитане на по-лекитѣ нѣща отъ Вазова, Каравелова, Ботева, Славейкова, послѣ, когато дѣтето почне смѣтно да усѣща, че не е вече дѣте, да му дадатъ прѣкрасната идилия на Гете „Херманъ и Доротея“, здравитѣ по духъ драми на Шилера, хубавиятъ романъ „Подъ игото“ отъ Вазова, спрѣнатитѣ стихове, въ които така мило се рисува природата и най-сетнѣ популярни книги по половия въпросъ, съ които откровенно да се разправи на юноша всичко, безъ дразнителни и злѣ дѣйствуващи загатки — вмѣсто да направлятъ това, родителитѣ, даже и тѣзи, които иматъ най-голѣма възможностъ, оставатъ дѣцата сами да си дирятъ четиво. Естествено, ако дѣтето е малко по-мързеливо, то съвършено се занемарява, а ако е по-любознателно, четѣ всичко, каквото му попадне и натрупва въ главата си баластъ отъ безполезни и безсистемни знания и впечатления, които ще го направлятъ неспособно да добие ясна прѣдстава за свѣта.

Оставено на произволъ, дѣтето бързо минава отъ дѣтскитѣ разкази върху Майнъ-Ридъ, отъ него, уви! — къмъ разни блудкави вѣстникарски романи и приключения, продавани по будитѣ и, прѣди да се е пробудило въ него половото чувство, ние ще го видимъ съ нѣкоя шарлатанска ефтина книжка по-половитѣ извращения или нѣкой циниченъ романъ да се „учи“ самичко. Прѣзъ всичкото врѣме на своята така пропиляна младостъ, дѣтето нито веднажъ не ще погледне български писателъ, защото, освѣнъ че въ училище е отегчено отъ тѣхъ съ разни двойки и сухи граматически правилъ, но и у дома си то вижда единъ папагалски стремежъ, една мода къмъ чуждото, а подигравки къмъ своето, родното. Въ най-опасната възраст за юношитѣ и дѣвоичкитѣ, къмъ 13—15 година, когато тѣхната природа има нужда отъ най-много нѣжностъ, родителитѣ, сковани отъ прѣдразсѣдѣци, се отнасятъ така грубо и просташки съ своитѣ дѣца, че тѣ (дѣцата) почватъ да обичатъ гѣделичкашитѣ ги книги повече отъ собственитѣ си майки и бащи. И тогава смѣтночувстващиятъ млади прѣгръщатъ Афродита, Санингъ, Декамеронъ, които грижливо криятъ отъ строгитѣ погледи и съ които прѣкарватъ своето зазрѣване.

Напразни и кжсни сѣ вече нашитѣ „педагогични възмущения“, слѣдъ като ние самоволно сме разкжсали връзката между дѣтето и насъ. Нека не търсимъ причината въ издателя-експлоататоръ, който печата книжки за печалба, нека не търсимъ причината въ учителитѣ, които, и да искатъ, нѣматъ възможностъ да се занимаватъ съ дѣцата вънъ отъ училището, а нека подиримъ злото въ немарливостта на родителитѣ, които мислятъ, че да се отгледа едно дѣте е достатъчно да го облечешъ и нахранишъ, като оставишъ душата му да задебѣе.

Но най-гибелно е за дѣцата, когато тѣ се прѣсилватъ отъ суетнитѣ си родители да знаятъ повече, отколкото е нужно за възрастта имъ. Чувалъ съмъ наивни майки, които хвалятъ дѣцата си така: „Моятъ Петърчо, не е като другитѣ дѣца“, или „моята Иванка всичко разбира, четѣ вѣстника на баща си по-добре отъ мене. А пѣкъ книги — цѣлъ купъ, все ги е прочела и запомнила“.

Не остава на такива майки освѣнъ да се каже „браво!“ Да, суетни и празнословни госпожи, вашитѣ дѣца не сѣ като другитѣ, тѣ сѣ по-умни, тѣ всичко знаятъ, но мислите ли вие, че отъ тѣзи

скоро зрѣйки ще излѣзатъ добри хора? Когато прѣтоварватъ крѣжкото сърце и слабия умъ, въ който паметта помага на разсѣдка, съ нѣща не по силитѣ на дѣтето, не мислите ли вие, че отравяте живота му завинаги, защото влагате микроба на повърхността въ тѣзи млади гърди.

Хубаво е всѣки баща, който милѣе надъ дѣтето си, да се замисли малко върху духовната храна на послѣдното, ако не иска да атрофира тая малка, нѣжна душа. Хубаво е майкитѣ, вмѣсто да разглѣзватъ дѣцата си съ похвали, че много знаятъ, да имъ дадатъ една здрава насока къмъ простото вѣтрѣшно знание, а не къмъ съетния външенъ блѣсъкъ на безсистемнитѣ познания.

Ил. Бърдаровъ

КРЖЖОКЪ

Влачейки тежкитѣ вериги на всѣкидневния животъ, пълненъ съ грижи за прѣхраната, владена всецѣло въ осигуряване насѣщия, днесъ интелигенцията ни, като че е прѣстанала да се интересува, като че е забравила да търси и намира друга — духовна храна. Приучена на условията, въ които живѣе у насъ, да се задоволява само съ случайно помѣстени статии тукъ-тамъ въ нѣкое списание или вѣстникъ, тя задушава и послѣднитѣ останки отъ цѣнноститѣ на своя разумъ и душа, като не намира срѣдство и начинъ, съ който да задоволи стремежа си къмъ по-смысленното.

Нѣкои, блазни отъ голѣми печалби, или владени въ тѣсно партийни интереси, залутани въ дѣлничността на дребнитѣ удоволствия — въ крѣчмата или бирарията, задоволяващи се по този начинъ съ оскѣдни трохи на духовна храна, не чувстватъ упадъка, който настѣпи особено слѣдъ войнитѣ. Прѣди издигътъ се чувстваше въ бързъ темпъ, а сега е замръзналъ и чака нѣкоя нова сила, която да раздвижи задрѣмалото желание за по-висока и цѣнна храна. Интелигенцията не може ли и не трѣбва ли да направи това, като се сгруппира и създаде едно малко общество, единъ кржжокъ, въ който тя да се чувства въ своя срѣда, и кждѣто да се създадатъ условия полезни за цѣлото общество?

Въ Плѣвентъ има доста интелигентни сили и, вмѣсто да рѣждяватъ все повече и повече въ безцѣлния дѣлниченъ животъ, биха могли да си образуватъ единъ самообразователенъ кржжокъ, който, поставяйки си за цѣль духовния издигъ съ собствени усилия на членоветѣ си, ще окаже благотворното си влияние върху града ни.

За да се създаде такъвъ именно кржжокъ, ще е необходимо да изкажа нѣкои мисли, които смѣтамъ, че трѣбва да легнатъ здраво въ основата му, за доброто и сигурно просъществуване. Като първо условие трѣбва да бжде строго организирания редъ. Нека този, който желае да бжде членъ на такъвъ кржжокъ, приеме и изпълнява своитѣ задължения редовно, добросъвѣстно. Всѣки членъ въ единъ периодъ отъ 6 мѣсеца да чете поне единъ рефератъ, било отъ неговата специалностъ или въпросъ, който особено много го интересува. Рефератитѣ да бждатъ при свободни дебати. Добрѣ издържани реферати, слѣдъ възраженията на членоветѣ въ кржжока, да се изнасятъ на по-широката публика отъ името на народния университетъ при д-во „Съгласие“. Въ кржжока ще се има възможностъ, да се разглеждатъ чисто научни въпроси. Сжщо така би

могло, да се разглеждатъ и въпроси назрѣли за разрѣшение въ обществото, като имъ се даде една по-правилна и безпристрастна прѣцѣнка, което не ще закъснѣе да даде своитѣ най-добри резултати.

Съ тѣзи нѣколко думи искахъ да засегна единъ въпросъ, като възбуди желаниа и други да се изкажатъ по-обширно по него.

12 май 1922 г.

Б. Н. Ш.

ПО СКАЛИТѢ

Продължение отъ втория брой

Ние сме пакъ на крѣпостъта въ Кайлъка, отъ кждѣто окоото ни се любува на красивата околностъ. Нека слѣземъ въ долината, за да разгледаме интереснитѣ знаци. Още при слизането, когато минаваме прѣзъ останкитѣ на разрушената крѣпостна стѣна, забѣлѣзваме въ скалата изсѣченъ „тригълникъ“. Прѣди да слѣземъ въ долината, нека отидемъ по скалата, на разстояние около 150—200 метра. Отъ горѣ виждаме издѣлбаното въ скалата „казанче“. То е било пълно съ сребърни пари и похлупено съ плоча, ала, когато иманяритѣ го намѣрили, подъ плочата нѣмало нищо. Тамъ подъ него на скалата има единъ кръстъ.

Долу, срѣдъ долината, имаше нѣкога три черници, които образуваха равностраниенъ тригълникъ. Въ една отъ тѣхъ били скрити сребърни куршуми. Сега двѣ отъ черницитѣ сж отсѣчени.

Малко по-нагорѣ, е и „Хамбаръ-таши“, единъ камѣкъ, който много прилича на сандѣкъ. Тукъ дефилето завива на изтокъ и точно на югъ скалитѣ се издигатъ много красиво. Гледани отъ далечъ даватъ очертанието отъ кулитѣ на нѣкакъвъ вълшебенъ стариненъ замѣкъ. Тия имено кули се казватъ „минарето“. Като продължимъ пѣтя си къмъ югъ, стигаме до Анчовата воденица. На сѣверъ отъ нея, на височинитѣ върху старото кале има пещеря, която носи името „пещеря съ водениченъ камѣкъ“, защото въ нея се намира единъ кржгълъ каменъ блокъ съ дупка въ срѣдата. На скалата до воденицата има изчуканъ кръстъ, подъ който иманяритѣ сж изкопали коститѣ на човѣкъ и куче. Отъ тукъ отива пѣтъ за с. Брѣстовецъ. Върху отдѣлни голѣми блокове се намира изчукано удобно мѣсто за сѣдане и точно срѣщу него една пещеря, която била зазидана. Иманяритѣ махнали тоя зидъ за да търсятъ скрититѣ богатства отъ нѣкогашенъ обиръ на гр. Ловечъ. Нагорѣ отъ тукъ е и малката пещерка съ кръста. Прѣди да стигнемъ Пжловата воденица, ние минаваме край едно студено изворче на което е дадено грозното име „Пикла“. (Туриститѣ го прѣкрѣстиха: „Среброструй“). Малко по-нагорѣ вече навлизаме въ областъта на единъ отъ най-красивитѣ кжтове на Кайлъка — „Човръклиня“.

Срѣщу „Човръклиня“ се забѣлѣзва „Изгърбената Баба“, грамаденъ камѣкъ приличенъ на прѣгърбена стара жена. По-надолу сж „Пехливанитѣ“, върху които имало издѣлбани лиенъ и ибрикъ, отдавна откѣртени. Наблизо се намира „Радишевското дере“, по скалитѣ на което, между другите знаци, има и единъ „Пищовъ“.

Недалечъ отъ Пжловата воденица, въ скалата сж издѣлбани 13 дупки, сжщо като ония при Канджовата воденица. Като отиваме нагорѣ по течението на „Тученица“ стигаме до манастиря „Св. Георги“, или, по-право, до развалинитѣ му. Самата църквица е била построена върху малкъ полуостровъ, а горѣ

на високата скала сж се намирали манастирските сгради, останките на които личат. Още преди 26—27 години покойният Иванъ Юрдановъ, кметъ на града, е правил тукъ разкопки, ала за жалост не ни е известно, какво е намирано и къде е съхранено. Казватъ, че сж намирани църковни вещи. Манастиря е разрушенъ отъ кърджалиитѣ, значи преди стотина години. Ако тукъ се направятъ щателни разкопки, тѣ ще бждатъ резултатни. Съ тоя манастиръ е свързана и една много хубава легенда за последния нещастенъ за България царъ — Иванъ Шишманъ. На отсрѣщния хълмъ и днесъ личатъ манастирските лозя и гори. Гледката отъ тая височина е чудно красива и заслужава окоето на туриста да надникне тукъ. Това е единъ отъ красивитѣ кътчета на родната ни земя, която ние малко, много малко познаваме и обичаме. Въ тоя манастиръ нѣкога и Иванъ Шишманъ и патриархъ Евтимий сж се черкували, но не сж могли да се нарадватъ на красотитѣ родни, поради злата неволя, която постигна българското племе. Единиятъ и другиятъ свършили днитѣ си въ незнайни, чужди, може би, къщища.

Ив. Дановъ

ЕЛИНЪ-ПЕЛИНЪ.

Н. В. Ракитинъ говори на 7 май на тема: „Учителътъ въ произведенията на Елинъ-Пелинъ“. Следъ като направи една обща характеристика на творчеството на писателя, спрѣ се върху разказитѣ, въ които се изтъква учителя като герой. Ето малка скица отъ сказката на Н. В. Ракитинъ:

Елинъ-Пелинъ е поетъ преди всичко на селото. Неговъ синъ, живѣлъ съ неговитѣ радости и скърби, той рисува селото съ неговата идиличностъ, безъ да достига до сантименталностъ, и съ неговата черна неволя, безъ да я прѣувеличава. Той не е спокоенъ наблюдателъ на живота, не е битовъ писателъ, макаръ народниятъ битъ да е често пжти канава въ разказа му. Задъ познатия ни пейзажъ, задъ външната обстановка, ние чувстваме лѣхтъ на една душа, която се радва и плаче, една душа отзивчива, топла и състрадателна — душата на поета. Неговитѣ герои сж селени, върху които тежи орията на неволитѣ и суевѣрията, прѣзъ тѣхнитѣ радости и страдания ни се открива човѣка. И тукъ е именно тайната, съ която ни плѣнява творчеството на Елинъ-Пелинъ.

Единствениятъ почти интеллигентъ, който се срѣща между селскитѣ фигури въ разказитѣ на Елинъ-Пелинъ е учителътъ — селскиятъ даскалъ.

Селенинътъ и учителътъ сж два различни свѣтове, далечъ единъ отъ другъ. макаръ и да дишатъ единъ въздухъ. Това, което е общо за тѣхъ, е страданието, но и него всѣки отъ тѣхъ изживѣва по своему. Елинъ-Пелинъ не е ни далъ ни единъ типъ на учителъ, както не е ни далъ ни единъ типъ на нашъ селенинъ, макаръ тоя последниятъ да е главния герой въ разказитѣ му. Това, отъ що се интересува писателятъ, това, що дири у учителя, както и у селенина — това сж прѣживѣванията, това е прѣди всичко душата, съ нейнитѣ радости и мъки. Учителътъ у Елинъ-Пелинъ е чуждъ на селото — той иде въ него отъ града, иде съ мечтитѣ на младата душа, която купнѣе за свой животъ, която се топи въ непривѣтливата и бѣдна обстановка на селото и гасне всрѣдъ блатото на грубия животъ.

(„Самичка“, „Сълза Младенова“, „Калъ“)

Въ разказа „Душата на учителя“, дѣто Елинъ-Пелинъ е изсипалъ своя хуморъ срѣщу бюрократичността на училищната административна система, която не по-малко жестоко е трвила учителската душа, е подчертанъ прѣди всичко борческия духъ на учителя, духъ неспокоенъ, устременъ винаги къмъ далечното и непознатото.

Единственъ разказъ, въ който Елинъ-Пелинъ изважда учителя като общественъ дѣецъ и го поставя като лостъ въ живота на селото е разказа „Напастъ Божия“, единъ отъ най-хубавитѣ му разкази. Колкото и бѣгло да е изтъкната фигурата на учителя и неговата обществена дѣйностъ, тая последната ни се открива съ благороднитѣ усилия на идеалиста, който се бори съ непрѣодолими често пжти прѣпятствия, каквито сж прѣди всичко суевѣрията и невѣжеството. Тоя разказъ е само една страница отъ великото дѣло на учителя, чийто общественъ дългъ е издигнатъ до подвигъ освѣтенъ отъ сълзитѣ на страданието.

Слушатель

ФАЛШИФИКАЦИЯТА НА СЪЕСТНИТѢ И ПИТЕЙНИ ПРОДУКТИ

На тѣхъ най-малко внимание се е обръщало до сега. Преди войнитѣ, тѣ, поради достъпнитѣ си цѣни и голѣмото изобилие, не се фалшифицираха у насъ въ така голѣма степенъ. А сега, когато първокачественитѣ, здравословни хранителни и питейни продукти станаха недостъпни за по-широкитѣ маси, поради неимоверно нарастналитѣ си цѣни, — производителитѣ на такива заочнаха да ги фалшифициратъ въ най-широкъ размѣръ. Днесъ трудно ще намирате чисто пшенично брашно, здрави готварски подправи, непримѣсенъ съ други растителни масла зехтинъ или естественъ чай, боза, вино, мармалади, масъ, месни консерви отъ съвършенно здравъ добитѣкъ и още много други.

А, кой не милѣе за здравето си и за това на своитѣ близки? Храната е единъ отъ най-главнитѣ фактори, които творятъ и рушатъ здравето. То е пѣкъ, по-нататѣкъ, основата за създаването на здрави теории, устойчиви народи и висока култура.

Контролата, върху тоя така важенъ лостъ на човѣшкия прогресъ е била повече отъ слаба. Специално за Плѣвенъ, тя доскоро бѣ съвършено занемарена. Усилията на общинскитѣ санитарни органи въ града ни не сж могли да дадатъ желанитѣ резултати, поради неефикасността на мѣрките, които се прѣдвиждатъ въ закона отъ една страна, и поради липса на една добръ уредена химическа лаборатория — отъ друга. Инициативата на Плѣвенската Община да открие съвмѣстно съ Окр. Постоянна Комисия единъ химико-бактериологически институтъ въ Плѣвенъ е повече отъ похвална. Заслужава да се отбѣлѣжи факта, че при тоя случай, както всички общински свѣтници, така и всички окръжни — сж проявили пълно единодушие. Още прѣзъ това лѣто, следъ пристигането на поржчанитѣ вече химикалии и апарати, които сж на пжтъ, института ще се открие въ построеното за цѣлтъ отъ Окр. Постоянна Комисия прѣзъ 1914 год. здание, бившето сиропиталище въ новия кварталъ.

Нужна е, обаче, въ борбата съ фалшификацията на съестнитѣ и питейни продукти, подкрѣпата на гражданството. При всички случаи на недо-

Мизия, гол. I брой 4

брокачествени или съмнителни продукти, тѣ трѣбва да поискатъ изслѣдването имъ, което ще става безплатно. Съ това тѣ ще се погрижатъ, първо за здравето си и ще запазятъ материалнитѣ си интереси отъ експлоатацията на безсѣвѣстнитѣ продавачи. Една добръ уредена контрола върху здравословността на съестнитѣ и питейни продукти, ще осигури освѣнъ това, и създаването на здравословни поколения, къмъ което трѣбва да се стреми негостичниятъ човѣкъ.

Д-г Зах. Гановъ

НЕПРИЯТЕЛИТЪ НА ЛОЗАТА

Споредъ свѣденията получени отъ разни страни, а също така изнесени отъ вѣстниците, става извѣстно, че въ различни мѣста се е появилъ зелениятъ червей (Agrotis), който причинява голѣми загуби на лозата. Въ желанието си да помогнемъ на лозаритѣ, ние поднасяме настоящата статия, която прѣдставлява едно съкращение отъ описанието на този червей и борбата съ него отъ г-нъ П. Сираковъ.

Зелениятъ червей (казватъ го още „сивиятъ червей“, Agrotis; пеперудитѣ се наричатъ „нощници“) принадлежи къмъ една доста голѣма група, обаче за лозаритѣ най-интересни видове сж разпространенитѣ по лозата: Агротисъ сететумъ, Агротисъ съ въпросителни и Агротисъ пронуба.

1. Агротисъ съ сететумъ е най-много напада лозата, като прѣминава на тѣхъ отъ житнитѣ и градинскитѣ растения.

Пеперудата на този червей, съ разперени крила достига около 30—35 м. м. Прѣднитѣ ѝ крила сж тъмно-сиви до тъмно-желтеникави съ три малко по-тъмни линии. Заднитѣ крила сж бѣли, при женскитѣ — по-тъмни. Тѣзи пеперуди се появяватъ прѣзъ априлъ и май. Хвъркатъ нощъ, а денѣмъ се криятъ изъ трѣволяцитѣ и листата. Женскитѣ снасятъ до земята по едно яйце, отъ което се появява гжсеницата.

Гжсеницитѣ достигатъ до 5 см. дължина. Младитѣ сж възсиви съ три надлъжни бѣлѣзникави линии; по-възрастнитѣ — тъмно-червеникави. Главата и прѣднитѣ шестъ чифта крака биватъ по-тъмни. Десетѣтѣ лѣжливи крака, слѣдъ лѣжливия сънъ, се изгубватъ въ по-голѣмата си частъ, поради което гжсеницитѣ не могатъ да се катерятъ високо и най-много нападатъ низкостоящитѣ главини. Прѣзъ деня гжсеницитѣ се криятъ въ земята, а прѣзъ нощъта излизатъ да се хранятъ съ листата на лозата. Младитѣ гжсеници нарастватъ прѣзъ лѣтото, скриватъ се въ земята, а напролѣтъ нападатъ лозата. Въ края на априлъ или май тѣ се омотаватъ въ червеникави, незатворени пашкули въ земята. Най-вече тѣ се разпространяватъ въ по-рохкави почви.

2. Агротисъ съ въпросителни. Нарича се така, понеже по крилата на пеперудата се намиратъ бѣлѣзи въ форма на въпросителни. Този земенъ червей се срѣща въ по-сбити почви. Гжсеницата достига 4—5 см., тъмно лилава съ доста широка ивица, на края двойна. Главата и донѣкъждѣ прѣднитѣ части сж черни. Върху всичкитѣ членове има космици. Прѣднитѣ 6 чифта крака сж жълтеникави съ черни краища, останалитѣ десетъ чифта — месести, на края кафяви.

Този червей е по-опасенъ, защото е по-способенъ за катерене и унищожаване рѣсата и листата. Той излиза къмъ 9 часа вечеръ, а прѣзъ деня се заравя въ земята. Появява се сжщо прѣзъ май.

3. Агротисъ пронуба е по-голѣмъ отъ другитѣ. Гжсеницата има доста измѣнчивъ цвѣтъ, както Агротисъ сететумъ, съ една тънка жълтеникава ивица на гърба. Главата е тъмна съ двѣ черни ивици. Този червей не се Мизия, год. I брой 4

страхува отъ слабитѣ студове и не рѣдко и зимѣ се срѣща да лази по разстенята. Той е по-малко вреденъ.

Министерството съ окръжно прѣдписа на своитѣ органи да прѣдприематъ борба срѣщу този неприятелъ и прѣпорѣчва да се прибави къмъ бордолезовия разтворъ 20/100 (2 на 1000) парижко зеленило т. е. 200 гр. на 100 литри.

Лозаритѣ трѣбва да иматъ прѣдвидъ, че парижкото зеленило не се разтваря въ водата, а само се размѣсва, поради което трѣбва често да се разбърква. Зеленилото трѣбва прѣдварително да се размѣси добръ въ малко вода, а послѣ да се налѣе въ бордолезовия разтворъ. Този разтворъ трѣбва да не бѣде киселъ, за да не изгаря листата. Парижкото зеленило е отровно, поради това трѣбва да се пипавнимателно и слѣдъ работа рѣчѣтъ добръ да се измиватъ.

Г-нъ П. Сираковъ въ „Новото лозарство“ прѣпорѣчва слѣднитѣ срѣдства за борба съ земния червей:

1. Да се оставятъ необработени ивици между редоветѣ, гдѣто да израстатъ бурени. Гжсеницитѣ тогава нападатъ буренитѣ.

2. Да се търсятъ и избиватъ при копането.

3. Покрай главинитѣ се правятъ 4—5 дупки дълбоки около 4—5 см. съ едно колче. Червейтѣ се скриватъ въ тѣзи дупки, а сутринъта много рано ги прѣмазватъ съ сжщото колче.

4. Поставятъ до главинитѣ връзки отъ люцерна или други трѣви заровени до половина въ земята. Червейтѣ се събиратъ въ тѣзи китки и рано сутринъта се измачкватъ. Сжщитѣ връзки могатъ прѣдварително да се потапятъ въ разтворъ отъ парижко зеленило, безъ да има въ него варъ. Червейтѣ ядатъ и се отравятъ.

5. Ластаритѣ се прѣскаатъ съ разтворъ отъ парижко зеленило: 50—60 гр. зеленило се разбърква въ малко вода, послѣ се разрѣдва въ 100 литри вода. Къмъ този разтворъ се прибавя 50—60 гр. негасена варъ. Прѣскаването става съ прѣскачки, само че разтвора трѣбва често да се разбърква.

6. Прави се емулзия отъ черъ сапунъ 1 кгр., гасъ 4 литри и вода 100 литри. Приготвява се така: въ 10 литри врѣла вода се разтваря сапунъ, слѣдъ това се туря гасъта и се разбърква докато се получи хубава пѣна, и послѣ се добавя останалата вода. Друга емулзия се прави отъ половинъ килограмъ калиевъ сулфидъ (K_2S), 1 кгр. черъ сапунъ и 100 литри вода.

7. Гжсеницитѣ могатъ да се събиратъ и унищожаватъ отъ хора, които прѣминаватъ наредъ прѣзъ лозата. Това се прави особено, когато червейтѣ се появятъ въ голѣмо количество. За тази цѣлъ сега би могло да се използватъ ученишкитѣ трудови дни.

8. Нѣкои прѣпорѣчватъ поставянето на малко слама до главината, която е гладка и хлѣзгава и не позволява на лѣтвия червей да се изкачи до листата. Други поставятъ по-голѣми купчини слама между главинитѣ, дѣто се скриватъ гжсеницитѣ и послѣ биватъ избивани.

Борбата съ земния червей при младитѣ лозя, които не сж още покарани или сж на покарване, е по-трудна, понеже червейтѣ изядатъ ластарчетата при самото поникване. Като срѣдство за борба въ този случай се прѣпорѣчва правене на хапчета или свитки отъ разни сладки и отровни разтвори. За тая цѣлъ се взема 10 литри топла вода, 2 кгр. меласа и 500 гр. парижко зеленило, отъ което се правятъ хапове и се заравятъ край главината въ земята. Къмъ меласата може да се притурятъ и разни листове. Гжсеницитѣ ядатъ отъ тѣзи отрови и умиратъ.

Н. Киримидчи.

Ако ви харесва двуседмичния листъ „Мизия“, прѣпорѣчайте го на познатитѣ си!

ХРОНИКА

■ Настоятелъ на „Мизия“ за градъ Плѣвенъ е Борисъ Мариновъ. Въ неговата книжарница ставатъ записвания на нови абонати и се приематъ обявления.

■ Общинскиятъ съвѣтъ изкуствено агонизира по-дълго врѣме. Отъ комични, заседанията започватъ да ставатъ тѣжни. Избранитѣ граждани вѣроятно сж забравили, че сж пратени да управляватъ и уреждатъ общината, а мислятъ, че тѣхниятъ мандатъ е да правятъ публични забавления. Снизходителни усмивки отъ комунисти къмъ земледѣлци и блока, снизходителни усмивки отъ земледѣлци къмъ блока и комунисти, снизходителни усмивки отъ блока къмъ комунисти и земледѣлци — това започва вече да се втрѣсва! Нѣма ли най-сетнѣ малко по-съзнателни хора, които да изведатъ нашата община отъ това омагьосано партизанско колело и да я тласнатъ въ пѣтя на дѣятелността и прогреса?

■ Който има стари снимки — изгледы отъ Плѣвенъ прѣди освобождението или отъ първитѣ години слѣдъ него, се умолява да обади за това въ редакцията на „Мизия“ или на настоятеля Борисъ Мариновъ. Снимкитѣ ще бждатъ прѣфотографирвани или прѣрисувани съ цѣлъ да се даде една картинна прѣдстава за развоя на Плѣвенъ.

■ На 14 май, недѣля, двѣтѣ туристически дружества въ града: „Кайлъшка долина“ и „Студенецъ“ дадоха градинско увеселение, което, поради лошото врѣме, не бѣ добръ посѣтено.

■ Доколко издребнѣха въ Плѣвенъ литературно-музикалнитѣ утра и вечеринки, може да се сжди по отпразнуването на 7 май Елинъ-Пелиново юбилейно тържество. Нито подобрани нумера, нито добръ изпълнени! На утрото направи впечатление дѣтския хоръ на г. Цоевъ, но по-скоро съ външния ефектъ, отколкото съ музикалната издръжливостъ. Сказката на г. Кировъ, отъ когото очаквахме да чуемъ нѣщо повече за лично добръ познатиятъ му Димитъръ Ивановъ, не ни даде ясна прѣдстава за симпатичния образъ на този скромнъ български писателъ, защото референчикътъ, вмѣсто да се спрѣ изключително върху чествувания писателъ, ни разведе съ голѣми крачки изъ различнитѣ европейски раси и тѣхнитѣ идеали, вплотени въ литературнитѣ имъ колоси, която разходка отвлече вниманието ни отъ Елинъ-Пелинъ.

Вечерътъ Ракитинъ успѣ да ни каже нѣщо по-свързано, макаръ и доста сбито, за чествувания юбиляръ. Накратко прѣдаваме неговата сказка другдѣ. Вѣроятно благодарение на злѣ подготовеното утро, вечеринката бѣ свършено слабо посѣтена и малко хора можахъ да чуятъ хора на дѣвическата гимназия и младиятъ виолонистъ Басанъ — двѣтѣ задоволителни нѣща отъ това иначе постно тържество. Сжщата вечеръ и двата кинематографи бѣха прѣпълнени.

■ На утрото устроено отъ дѣтска китка „Ирида“ Асѣнъ Кантарджиевъ доказа за излишенъ пѣтъ, че заслужава да бжде чутъ отъ всѣки, който обича да слуша сериозно подобрани, добръ усвоени и съ чувство изпълнени музикални композиции.

■ Вечеринката, устроена на Гергьовъ-денъ отъ г-ца Хинкова, щѣше да бжде много по-добръ изнесена и оцѣнена, ако бѣше се избѣгналъ дългия рефератъ. Самъ по себе си той има своята стойностъ, но не бѣ му мѣстото на една вечеринка, кждѣто на-

строението бива обикновено повишено и публиката — жадна за кратки и разнообразни нѣща.

■ На 24—28 май т. г. ще се състои XV. редовенъ съборъ на Българското Туристическо Д-во въ гр. Търново. На събора ще присѣствуватъ освѣнѣ делегатитѣ и гости. Търновския клонъ е взелъ грижа да намѣри лѣгла и ефтина храна на своитѣ гости. Има специално отпуснати суми. Сжщеврѣменно ще стане освѣтяването на първия туристически домъ — Хижата на Царевецъ.

Всички делегати и гости ще пжтиватъ съ 50% намалѣние по желѣзницитѣ.

Плѣвенскиятъ клонъ „Кайлъшка долина“, кани всички желающы да отидатъ на събора, да се запишатъ най-късно до 22 т. м. за да може наврѣме да се съобщи броя имъ въ Търново. Записванията ставатъ при Мико Пановъ, домакинъ-отчетникъ на д-во „Съгласие“ съ внасяне 50 лева за пжтуването.

■ Опълномощеното отъ редакцията ни лице да събира абонамента, нѣма възможностъ да посѣти всички абонати, понеже не знае точно адреситѣ имъ или пъкъ защото въ това врѣме тѣ случайно сж отсъствували. Умоляватъ се ония, които желаятъ „Мизия“ да излиза редовно и безъ затруднения, да внесатъ абонамента си на настоятеля Борисъ Мариновъ, като при това окажатъ случайнитѣ грѣшки, допуснати въ адреситѣ имъ.

■ Градската градина се поддържа добръ тая година. Ставатъ редовни поливания на цвѣтата, които се нареждатъ съ вкусъ изъ лѣхитѣ. Направени сж достатъчно, макаръ и прости, пейки за сѣдане. Съ рѣшението, да свири военната музика три пѣти седмично въ градината, се дава възможностъ на гражданитѣ да намѣрятъ тукъ приятна почивка слѣдъ работа. Добръ ще е и алеитѣ да се поливатъ, ако искаме главната улица да изгуби малко отъ своята вечерна публика.

■ Редакционниятъ комитетъ, като взе прѣдвидъ, че Плѣвенъ е лозарски центъръ, покани г-нъ Ив. Добревъ, специалистъ лозаръ и винарь при земледѣлското училище и г-нъ Н. Кирмидчи, ржководителъ на опитното лозарско поле, да сътрудничатъ въ „Мизия“. Тѣ съ готовностъ приеха поканата ни.

■ Лице, свършило съ много добръ успѣхъ шестмѣсеченъ търговски курсъ, приема да завежда, води и приключва всички книжа, споредъ закона за водене на търговскитѣ книги, по най-износни цѣни. Споразумѣние — редакция „Мизия“ — Плѣвенъ.

ВОДА ЗА ВѢРНОСТЪ

Младоженцитѣ прѣкараха весело своето сватбено пжтешествие и искаха вече да се завърнатъ въ родния си градъ. На една гара до тѣхъ се доближи една стара циганка и имъ посочи нѣколко малки шишенца съ нѣкаква бистра, безцвѣтна течностъ.

— Господине, купете си. Това е вода за вѣрностъ. Докато мжжътъ и жената се обичатъ и сж вѣрни единъ на другъ, водата ще остане бистра, както въ планински изворъ, но щомъ съпружеската вѣрностъ бжде нарушена отъ едного отъ тѣхъ, водата веднага става черна като нощъ.

Засмѣха се младитѣ и въпрѣки, че не вѣрвахъ на циганката, купиха едно шишенце, което поставиха надъ бюфета въ трапезарията. Тамъ го и забравиха, защото годинитѣ си вѣрвѣха спокойно и нито едно облаче не помрачи небето на сѣмейното имъ щастие.

Едно лѣто госпожа Елисавета, по прѣпорѣка на лѣкаря, трѣбваше да заміне на морски бани за нѣколко седмици. Тежко бѣше на мжжѣ ѣ да се отдѣли отъ своята добра женица, но работата не му позволяваше да я придружи.

Вечерята, когато госпожа Елисавета бѣше телеграфирала, че ще се завърне вече отъ лѣчение, мжжът ѣ покани нѣколко приятелски сѣмейства по тоя случай. Тѣ седѣха въ трапезарията и се разговаряха, естествено, за възвръщането на младата жена. Случайно погледът ѣ на радостния съпруг се спрѣ върху отдавна забравеното шишенце. Той го свали и разправи на приятелитѣ си за неговия произходъ.

— Разбира се, че това бѣше една голѣма лѣжа отъ старата циганка, каза той усмихнатъ.

— Разбира се, отговориha нѣкои.

Взеха шишенцето и го разклатиха.

— Чиста вода!

— Знаете ли какво, каза изведнажъ съпругътъ, комуто хрумна една весела мисълъ. — Нека да уплашимъ малко моята Сетка. Да изляемъ водата и да вляемъ намѣсто нея мастило.

Речено — сторено. Всички се смѣха, като си прѣдставляваха, какъ завърналата се жена ще започне да се оправдава, прѣди да ѣ обяснатъ фалшификацията.

Мжжътъ, придруженъ отъ единъ приятелъ замина за гарата и помоли другитѣ да го извинятъ.

— Най-хубаво, засмѣ се той, чакайте ни въ салона, та Сетка да не подозрѣ нищо.

Съ едно влизане въ кѣщи, слѣдъ като се рѣжува съ гоститѣ, госпожа Елисавета веднага се извини, подѣ прѣдлогъ да си промѣни пѣтния туалетъ. Не слѣдъ дълго тя се завърна и започна да отговаря на любопитнитѣ въпроси, които ѣ се задаваха,

— Но, нали ми остана върна прѣзъ всичкото врѣме, драга? — усмихна се мжжътъ.

— Най-послѣ ти имашъ срѣдство да се увѣришъ безъ да ме питашъ. Драги ми мжжю, каза засмѣно тя. — Провѣри шишенцето съ водата за върнотъ!

— Какво е това шишенце? — правѣха се че не разбиратъ гоститѣ.

— Ей сега ще го донеса и ще ви разправа, рече мжжътъ и веднага се затича до трапезарията. — Ето, каза той, слѣдъ като се завърна, но изведнажъ лицето му прѣблѣднѣ и той изпуста шишенцето на пода.

Водата въ него бѣше съвършенно чиста.

В. И.

Съдържание на миналия (трети) брой

Прѣмѣстването на библиотеката — Ил. Бърдаровъ
Задъ глухи синкави балкани (стих.) — П. Воденичаровъ
Плѣвненскиятъ окрѣжъ — Спиро Георгиевъ
Едно пакостно рѣшение — Ив. Дановъ
Профанация на изкуството — Вел. Чалковъ
„Нощъ на любовта“ — Д-г Ив. Бърдарова-Кантарджиева
Необходимостъ и назначение на проекта — арх. В. Пѣевъ
Дипломати — Хайнрихъ Фонъ Шулернъ.
Мисли и послловици. Хроника. Изъ свѣта и науката. Весели дреболии.

Книжарница „ТЕМЕНУГА“

Разполага съ най-разнообразни и ефтени канцеларски материали и ученически потрѣби.

ТРИФОНЪ ИВАНОВЪ

до бирария „ЗДРАВЕ“

ПЛѢВЕНЪ

ЖЕЛѢЗНИ ГРЕДИ за постройка всички профили.
ЖЕЛѢЗА: шини, обли, налжкъ, чѣмберъ и др.
ОСТИ: банашки и др. за кола и каруци.
БРАВИ, панти и други. Всички прибори за строежъ.

МОТИКИ: разни форми и голѣмини и всѣкаква друга дребна и едра желѣзария.

при Тихоловъ & Врабевски

Плѣвненъ — София, ул. Царъ-Борисъ 101.

БР. ИВ. АТ. СТАМЕНОВИ-ТУРБИННА МЕЛНИЦА

СКЛАДЪ — Плѣвненъ, ул. Алекс. № 40
до хотелъ „България“.

ТЪРГОВИЯ СЪ ЗЪРНЕНИ ХРАНИ И БРАШНА НА ЕДРО И ДРЕБНО.

Въ склада ни ще намѣрите постоянно и въ каквото количество поискате всѣкакви отстояли първокачествени брашна на цѣни конкурентни, понеже се добиватъ въ собствената ни мелница.

Карлъ Херманъ & С-ие ПЛѢВЕНЪ

Техническа работилница,
стругарна и лѣярна.

Приема ремонтъ и поправка на разни
машини и машинни части.

За телеграми: ХЕРМАНКО—Плѣвненъ.

Д-ВО „ТЕХНИКА“—Плѣвненъ НА СЪРЪ-ПАЗАРЪ

Складъ на земледѣлски и индустриални машини
Доставя и инсталира: Мотори: газожени, бензинови и др. Мелничарски машини, Трактори, Локомотиви, Парни вършачки и др.
На складъ: Жетварки, Триори, Плугове, Грапи, Вѣячки и др. Каиши, Масла, Технически артикули и др.

Дава съвети и ръководи технически прѣдприятия
при цѣни и условия най-износни.

МЕЛНИЦА при село БИВОЛАРЕ
(Плѣвненско).

Ученически и дѣтски берети

ВЪ МАГАЗИНА НА СОФИЯ — НИКОЛЧО ТОРБОВЪ & СИНОВЕ — ПЛЪВЕНЪ

Пиротска 16

Бившъ Лизанти.

Дамски воаажени чорапи

ще намерите винаги най-голѣмъ изборъ отъ
ВСИЧКИ ВИДОВЕ ГАЛАНТЕРИЙНИ СТОКИ
ПРИ ЦѢНИ НАЙ-ИЗНОСНИ.

Разни панажени и оризови гарсонети
и всички марки сукнени шапки.

Въ желѣзарския магазинъ на Ат. Илиевъ — Плѣвенъ

Съръ-пазаръ при дървените складове
на Бр. Ив. Мутафови

ИМА ВИНАГИ ВСИЧКИ ВИДОВЕ
ЖЕЛѢЗАРСКИ МАТЕРИАЛИ

за строежъ на кжщи, коларски матери-
али, ламарина черна и бѣла, цинкъ,
лизгори, лопати, вили, бои, лакъ и др.

ЦѢНИ УМѢРЕНИ.

Юрданъ Георгиевъ ПЛЪВЕНЪ

магазинъ съ разни колониялни стоки

ГАСЪ

двойно рафинирана въ варели, каси и
малки варелчета по 25 литри.

ГАЗОЛЪ (НАФТЪ) за индустриални цѣли.

ГАСЪ ДЕСТИЛИРАНА — СПЕЦИАЛНА
ЗА МОТОРИ И ВЪРШАЧКИ.

БЕНЗИНЪ 720 и 750 градуса

МАСЛА МАШИННО, ВАГОННО, ЦИЛИН-
ДРОВО ОТЪ РАЗНИ КАЧЕСТВА.

КАТРАНЪ РОМЪНСКИ — „ПЪКУРА“
БЕЗЪ НИКАКВИ ПРИМЪСИ.

СОЛЪ РОМЪНСКА, квмена, бѣла отъ мината
„СЛАНИКЪ“ само на буци безъ дребна.

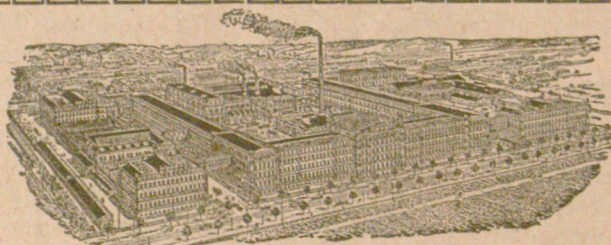
отъ първостепенната въ България кжща за
петродни произведения и доставка на
ромънска соль има винаги въ голѣмъ депозитъ
ПРИ НАЙ-ИЗНОСНИ ЦѢНИ.

ЧЕЛЕБИ ЕЛ. ХАСОНЪ, ПЛЪВЕНЪ

Съръ-пазаръ подъ хотелъ „БЪЛГАРИЯ“.

Най-прѣвзходнитѣ
и солидни
пишущи машини сж
„УРАНИА“ и „ПЕРКЕО“

ГЛАВЕНЪ ПРЕДСТАВИТЕЛЪ ЗА ЦѢЛОТО ЦАРСТВО
К. З. БОЛАШЪКОВЪ
ПЛЪВЕНЪ

Телеграфически адресъ: БОЛАШЪКОВЪ — ПЛЪВЕНЪ.

Най-здравиѣ и бързошевни ма-
шини безспорно сж внесениѣ за
пръвъ пѣтъ въ България шевни
машини

„ВЕРИТАСЪ“